

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De Vises Steen

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr04val-shoot-idm139893299890048/facsimile.pdf> (tilgået 16. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. IV kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Stræder og Gader, lige ud ad Landeveien; Løgnen var højrøstet og spillede Herskab, Narrebjælden ringede op og sagde, at den var Kirkeklokke, det blev for galt for *Høreren*, han stak Fingrene ind i begge Øren, - men han hørte endnu falsk Sang og ond [44] Klang, Sladder og Tjadder, seigholdte Paastand, ikke en snur Siid værd, flagrede ved Tungen, saa det sagde Knak, Knæk! i den gode Omgang. Der var Lyd og Lyder, Bulder og Skrald, udad og indad, bevar os! det var ikke til at holde ud, det var alt for galt! han stak Fingeren dybere i begge sine Øren, altid 10 dybere, og saa sprang Trommehinden, nu hørte han Ingenting, heller ikke det *Skjønne*, *Sande* og *Gode*, der hvor Hørelsen skulde være Bro til hans Tanke, og han blev stille og mistænksom, troede Ingen, troede tilsidst ikke sig selv, og det er meget ulykkeligt; han vilde ikke finde og hjembringe den mægtige 15 *Ædelsteen*, og han opgav det og sig selv med, og det var nu det aller værste. Fuglene, som fløj Øster paa, bragte Bud herom, til det naaede Faderens Slot i Solens Træ; Brev kom der ikke, der gik jo heller ingen Post.

»Nu vil jeg prøve det!« sagde den Tredie, »jeg har en fiin 20 Næse!« og det var nu ikke fiint sagt, men saaledes talte han, og man maa tage ham, som han var, han var det gode Humeur, og han var Poet, en virkelig Poet, han kunde synge ud, hvad han ikke kunde sige; Meget kom ham i Tankegangen længe før hos de Andra. »Jeg lugter Lunter!« sagde han, og det var 25 ogsaa Lugte-Sandsen, der hos ham i høi Grad var udviklet, og den han gav et stort Omraade i det Skjønnes Rige; »Een holder af Æbleduft og Een holder af Stallduft!« sagde han, »hver Duft-Region i det Skjønnes Rige har sit Publicum. Nogle føle sig hjemme i Kippe-Luft ved den rygende Tande i Tælle- 30 lyset, hvor Snapsens Stank blander sig med den slette Tobaks-lyset, Andre sidde heller i den kvalme Jasmin-Duft eller gnide sig med den stærke Nellikeolie, den kan man fornemme. Nogle søge den friske Søbrise, den raske Kuling, eller stige op paa den høie Bjergtop og see ud over det travle Smaaliv!« ja, det sagde 35 han; det var som om han havde været ude i Verden før, levet med Menneskene og kjendte dem, men han havde den Klogskab i sig selv, den var Poeten i ham, det *Vor Herre* havde givet ham i Skjenk paa Vuggen.

Nu sagde han Farvel til det faderlige Hjem i Solens Træ, han 40 gik gjennem Hjemmets Deilighed, men udenfor satte han sig

1 ad] af 0. 3 for galt] galt •D•, for galt A². 9 dybere] dybere og dybere 0. 10 nu] saa 0.